

“Okupitaj ĉijare?” ŝi diris.

“Ege,” diris Hari. “Dankon pro la molbombono ĉokolada kaj la trikoto, sinjorino Tordeli.”

“Ho, ne menciinde, karulo.”

“Do, preta?”

Estis onklo Verno, ankoraŭ purpurvizaĝa, ankoraŭ lipharhava, ankoraŭ aspektante furioze pro la aŭdaco de Hari kiu portis strigon en kaĝo tra stacidomo plena je ordinaraj homoj. Malantaŭ li staris onklino Petunjo, kaj Dadli, aspektante terurataj pro la nura vido de Hari.

“Vi devas esti la familio de Hari!” diris s-ino Tordeli.

“Laŭ iu esprimmaniero,” diris onklo Verno. “Hastu, knabo, ni ne havas la tutan tagon por tio.” Li marŝis for.

Hari marŝis malrapide por havi finan parolon kun Ron kaj Hermiona.

“Do, ni vidos nin dum la somero.”

“Mi esperas, ke vi havos — e — bonajn feriojn,” diris Hermiona, rigardante dubeme al onklo Verno, ŝokate, ke iu ajn povas esti tiel malagrabla.

“Ho, mi havos,” diris Hari, kaj ili surpriziĝis pri la rideto, kiu ampleksis lian vizaĝon. “*Ili* ne scias, ke ni ne rajtas uzi magion hejme. Mi intencas amuzi min multe kun Dadli ĉisomere...”